המכשף הגדול

סאאם
עם באזור לפלנד

הדוב טאלה הסתובב בלילות סביב הכפר. הוא הלך בשקט-בשקט, לא הוציא הגה, הסתתר אחרי סלעים והמתין – אולי אייל צעיר כלשהו יתרחק מהעדר, או גור כלבים יקפוץ מחוץ לכפר, או ילד ירוץ בדרך.
הוא אמנם הסתתר, אבל העקבות בשלג נשארו. אין ניתן להסתיר אותן?
האמהות ראו את העקבות ואמרו לילדים:
"שלא תעזו לגלוש מהתל על המזחלות עד מאוחר בלילה. הדוב טאלה מסתובב בסביבה. אם יתפוס, ייקח אתכם למאורה שלו."
איך שומעים הילדים לדברי האמהות? נכנס באוזן אחת, יצא בשנייה. הירח עלה והם המשיכו לגלוש על המזחלות מהתל.

טאלה הדוב ראה אותם. הוא פתח את השק שלו – שק עור גדול, שם אותו לרגלי התל ובעצמו נעמד בצל.
הילדים גלשו מהתל ומתוך התנופה עפו כולם לתוך השק!
טאלה הדוב קפץ מיד, סגר את השק, שם אותו על הכתף והלך הביתה.
הולך, נושם כבדות אבל שמח:
"אוך, אוך, יהיה טעים מאוד! אני סוחב שק מלא ילדים!"
הלך, הלך והתעייף. תלה את השק על סיקוס העץ, בעצמו נשכב תחת האשוח ונרדם.
הילדים תלויים בשק ומדברים בין עצמם:
"מה נעשה עכשיו! טאלה יאכל את כולנו!"
אחד, הקטן ביותר, שואל פתאום:
"אצל מי מכם יש מחט וחוטים בכיס?"
"כן, כן, יש אצל הבנות" אומרים לו.
הילד הוציא סכין מבית השוק, חתך את השק ושחרר את הילדים. אחר כך אמר:
"מהר, מהר, תאספו אבנים ושימו בשק!"
הילדים הביאו אבנים ומילאו את השק וגם הילד נכנס שם. קרא:
"עכשיו תפרו את הקרע בחזרה ומיהרו הביתה!"
הילדים תפרו את השק ורצו הביתה.
טאלה הדוב התעורר, התמתח ושואל:
"אתם שם עוד כולם חיים בשק שלי?"
"כולם, כולם חיים!" עונה הילד מהשק.
לקת טאלה הדוב את השק על הכתף, כמעט והתיישב.
"אוך! כמה כבד! אבל יהיה מספיק בשר לארוחת הצהריים ולערב!"

בקושי-בקושי סחב הדוב את השק הביתה. עלה על גג המאורה ודרך פתח העשן קרא לאשתו, בעלת הבית:
"הי, טאלנקה, תכיני סיר גדול, הבאתי הרבה-הרבה בשר טעים!"
טאלנקה תלתה סיר גדול מעל המדורה, הבעירה אש.
"מוכן" קראה "תוריד את הבשר!"
טאלה פתח את השק, האבנים נפלו, הסיר נשבר, מים נשפכו וכיבו את האש. יצא עשן כמו עמוד.
הדובה הסתכלה למעלה ולא ראתה את טאלה הדוב. והוא עוד פעם ניער את השק. הילד קפץ החוצה עם סכין ביד, זז הצדה ומחכה למה שיקרה הלאה.
טאלה הדוב נכנס הביתה ונהם על בעלת : "למה סיר שבור, למה אש כבתה, למה הבשר לא מתבשל?"
וטאלנקה נוהמת לו בתשובה:
"למה במקום בשר הבאת אבנים?"
הסתכל טאלה – אמת, רק אבנים מפוזרות כאן. גירד אחרי אוזנו ואמר:
"אבל נשאר שם עוד ילד טעים אחד. צריך לתפוס אותו ולבשל."
והילד דפק בסכין שלו באבן עד שניצוצות עלו וקרא:
"עמוד בשקט טאלה הדוב! אבא שלי מכשף, אמא שלי מכשפה, דוד שלי מכשף ודודה שלי מכשפה ואני המכשף הגדול מכולם! זה אני הפכתי את הילדים לאבנים!"
"איך אתה?" השתומם הדוב "אני צדתי ילדים והבאתי הביתה אבנים. לא אלך לבשל אתך, מכשף גדול! אבל במקום זאת תעשה שוב בשר מהאבנים האלה! טאלישקה, הבן שלנו, ישן בעריסה והוא רעב."
"אם כך" עונה הילד "אפשר! תביא דוד נחושת גדול, תביא עצי הסקה, תבעיר אש..."

טאלה רץ להביא דוד, טאלנקה רצה להביא עצים. והילד הוציא את האבנים מהמאורה, רק אחת עוד השאיר שם, אחר כך הוציא אוד מהאפר, עטף אותו בסמרטוט ושם בעריסה מעל הדובון טאלישקה.
התיישב ונענע את העריסה.
טאלה הדוב חזר והביא דוד גדול. באה הדובה טאלנקה והביאה עצים.
"איפה הילדים? נתחיל לבשל ארוחה!"
והילד עונה להם:
"הילד שלכם בכה. עד שהרגעתי אותו הילדים התפזרו. אבל עכשיו טאלישקה ישן חזק" והוא מראה להם את האוד בעריסה.
נהמו טאלנקה הדובה , הנם טאלה הדוב:
"וי לנו! הרגת את בננו טאלישקה, עשית ממנו אוד שחור."
הילד דפק לאבן בסכין שלו עד שניצוצות עלו ממנו וקרא בקול גדול:
"אבא שלי מכשף, אמא שלי מכשפה, דוד שלי מכשף, דודה שלי מכשפה, אבל אני מכשף גדול מכולם, אני יכול לעשות את הדובון טאלישקה מהאוד הזה. אבל תמורת זאת אתה, טאלה, תביא אותי הביתה!"
"אביא, אביא, מיד אביא!"
הילד שם את האוד תחת שולי המעיל, ובאגרוף דחף לטאלישקה בגב. הדובון התעורר והתחיל לצעוק בכל פה.
שמחה טאלנקה, שמח טאלה, חיבקו את טאלישקה. והילד קפץ על גבו של טאלה הדוב וקרא:
"עכשיו תביא אותי הביתה!"
טאלה הלך, כי פחד מהמכשף. הוביל אותו עד האגם, שם איפה סאאמים דגו דגים, התיישב ואמר:
"מכאן לך לבד. אני מפחד ללכת הלאה."

והילד דקר אותו בסכין:
"אבא שלי מכשף, אמא שלי מכשפה ואני המכשף הגדול! זה אני עשיתי את האגם מזאב אחד! תרצה שאעשה כזה גם ממך?"
"לא, לא!" טאלה נבהל כל כך שרץ עד הכפר.
סאאמים יצאו, תפסו את טאלה וקשרו אותו:
"תפסנו אתך, טאלה הדוב הבוגד! למה אתה מטריד את ילדינו?"
בקול חלש התחנן טאלה:
"שחררו אותי, תנו לי ללכת! אגיד לכם מה לעשות כדי שהדובים לא יטרידו את הילדים שלכם."
סאאמים פתחו את הקישורים וחיכו לשמוע מה יגיד. וטאלה אמר להם:

"צריך להיות אמיץ. צריך להביט ישר בעיניים של הדוב, אז הוא לא יטריד אתך."
כך אמר ורץ הביתה בלי להביט אחורה.
*
מאז סאאמים מהגיל הצעיר לא מפחדים מדובים. אם פוגשים טאלה ביער מביטים לו ישר בעיניים והוא לא מטריד אותם, מסתובב והולך.